

Budapest, 2016.07.10.

1183 Budapest, Kossuth tér 3. Telefon +3612906408; +36208242410

E-mail: gabor.gyori@lutheran.hu

"Ti vagytok a föld sója..." Mt 5, 13

Nagyon szépen köszönöm Győri Gábornak és a helyi egyházközségnek, hogy ilyen nagyszámú vendéget hívtak meg erre az istentiszteletre. A Wang Közösség számára ez a találkozó különösen fontos, mivel partner egyházközségek vagyunk, akikkel több mint 20 éve ápolunk közeli kapcsolatot. Nagyon büszkék vagyunk, hogy az Önök templomának oltárát közösségünk tagja, Ryszard Zajac készítette, aki szintén szívélyesen üdvözöl mindenkit.

Nagyon szépen köszönjük a szívélyes vendéglátást.

A budapesti Keresztény Találkozó témája, a nyolc boldogság után következő szavak, melyek Jézus hegyi beszédét nyitják meg: **"Ti vagytok a föld sója..."** (Mt 5, 13).

Miért használta Jézus ezeket a szavakat? A só javítja az ételek minőségét, ízt ad nekik. Az ókorban és még ma is, a kezdetleges

életkörülmények között élő emberek arra is használják a sót, hogy tartósítsák az élelmiszert; besózva hosszabb ideig állnak el.

Ami a só az ételnek, azzá kell válnia Krisztus tanítványainak a világ számára. Ebben a mondatban rengeteg minden lett elmondva. Kezdjük azzal, amit általában nem veszünk észre a Jézusi hasonlatokban. Arról szól, hogyan látja és hogyan ítéli meg a világot. Só nélkül az ételnek nincs íze, de továbbra is étel marad – nem pedig mérég. Talán gyorsabban megromlik, de itt és most megvan a saját – esetenként nagy – értéke. Jézus, amikor tanítványait a **„föld sójaként”** említi, nem csak nem bagatellizálja, de nem is húzza át a világot. Épp ellenkezőleg.

Azt a jót látja benne, amit védeni és menteni kell, azt a jót, ami az ember számára annyira nélkülözhetetlen, mint az étel. Amikor a világba küldi tanítványait, nem azért teszi, hogy azt bojkottálják, vagy küzdjenek ellene, de hogy azt „megemészthetőbbé” és „finomabbá” tegyék, mint eddig volt, másrészt pedig, hogy megvédjék a romlástól azt, ami a világ struktúrájában természetéből adódóan jó és hasznos az ember számára.

Térjünk vissza a hasonlathoz. **"Ti vagytok a föld sója..."** (Mt 5, 13). Az Egyház nem önmagáért létezik. Nem arra kellene korlátozódnia, hogy saját tökéletességével, dogmatikus tisztaságával, tündöklésével, stabilizációjával, a hatalom működésével vagy egyéb hasonló dologgal törődjön. A világtól elválasztó fal építése helyett, a világba kellene mennie. Ahogy Jézus mindig teljesen értünk volt és van, úgy nekünk, tanítványoknak is másokra kell irányulnunk. A sót nem arra való, hogy sótartóban tárolják, kizárólag díszként. Nem gyűjtik, mint a drágaköveket vagy régi érméket. A sónak más a rendeltetése. Csak azután mutatja meg saját természetét és értékét, miután hozzáadták az ételhez. Ha Krisztus tanítványai és a tanítványok társadalma, azaz az Egyház a **„föld sója”**, akkor ők saját lényüket nem tarthatják irigyen, csak maguknak. A világba kell menniük vele. Meg kell mutatniuk és oda kell adniuk a világnak. Ezért vannak!

Mindezt adjátok tovább! – mondja a Tanító. Az Egyház természeténél fogva missziót teljesít, tehát küldetése van, tehát meghív, tehát érdekelt és törődik a világ értékeivel. És ilyennek kell maradnia. A só, amely önmagát adja az ételnek.

Milyen messzire kellene elmennie az Egyház, világnak való önátadásának? Milyen mértékben adhatja át másoknak önmagát Krisztus tanítványa? Némelyek azt mondják: teljesen! A só feloldódik az ételekben és láthatatlanná válik. Jelenlétét csak hatása árulja el. Hasonlóan az Egyház. Ha hű szeretne maradni Krisztus gondolataihoz, maradéktalanul át kell adnia magát a világnak, úgy feloldódni benne, hogy látható struktúráiból és formáiból ne maradjon semmi.

Vajon Krisztus így programozta saját Egyházát? Tanítványait „sónak” nevezve, Jézus arra tette őket érzékennyé, hogy az értékeket, melyekkel az Ő kegyelméből lettek gazdagabbak, másoknak is adják át. Ez nem várja el az Egyháztól, hogy maradéktalanul oldódjon fel a világban.

Jézus elvárásai, amit tanítványainak, személyükön keresztül pedig az egész Keresztény Egyháznak állított fel, a századok során nem veszítették el sem kötelező erejüket, sem aktualitásukat. Különös hangsúlyt kapnak azonban ma és most. A mi időnkben. A mi időnk nem várja el az Egyháztól – ahogy az annak idején volt – hogy szervezze a társadalmat, mutassa meg, hogyan kell uralkodni, tanítsa meg, hogyan kell földet művelni,

építsen és műalkotással díszítse az épített világot, törődjön az emberi nyomorúsággal és tudásszomjjal rendelkező analfabétákat tanítson. Ezt ma megteszik mások, nélkülünk. Biztos nem rosszabbul. Azonban azoknak az időknek, amelyekben élünk, sürgősen szüksége van ránk, a „**föld sójaként**”.

Manapság sok ember számára a világ és az élet többé nem „*finom*” és sokszor nem is „*emészthető*”. Unottan, kedvtelenül, környezetükre és magukra haragudva helyettesítő dolgokba menekülnek. Véget nem érő utazásokban keresnek feledést, a sport, a szex vagy a kábítószeres megszállottaivá válnak, divattal, viselkedéssel, agresszióval tüntetnek. Az élet helyett az öngyilkosságot választják. Mennyire hasznosnak bizonyulhat egy ilyen világ számára egy csipet, megfelelő módon adott evangéliumi só?

Rendben – mondhatná bárki – de vajon a jelenlegi Egyház és a hozzá tartozó keresztények, dicsekedhetnek-e azzal, hogy tényleg ők jelentik a „**sót**”? Annyi közöttünk a rossz. Annyi a bűn. Olyan kevés a mások iránt tanúsított törődés. Oly kevés a szeretet. Ki gyakorolja közülünk a mindennapokban a hegyi

beszéd magas útmutatásai? Kinek az életében kap még hangot az első radikalmusa és lelkesedése? Talán a mi „**sónk**” már ízét vesztette?

Úgy gondolom, hogy a tanítványok, akiknek Jézus annak idején azt mondta: „**Ti vagytok a föld sója...**” nem voltak sokkal jobbak nálunk. Még csak megtérésük és hűségük útjának elején álltak. Még nem próbálták ki sem saját hitüket, sem saját szeretetüket. Figyeljük meg, hogyan szól hozzájuk Jézus. Nem azt mondja: „**Sóvá kell változnotok. Erővel erre kell törekednetek**”. Azt mondja: „**Ti vagytok a só!**” Ma. Most. Gyengeségeitek ellenére, figyelmetlenségeitek és gyávaságotok ellenére. Azért vagytok mindezek, mivel az Enyéim vagytok. Az Én szavamat kaptátok. Az Én életem a példátok. Megkaptatok Engem, aki mindig veletek van. Beszéljetek erről! Mutassátok meg! Ezzel menjetek az egész világba, az összes néphez! (vö. Mt 28,19).

Az Egyház sóként létezik, saját létezése által, Krisztus tanításainak hirdetése által és azáltal, hogy lehetővé teszi az emberek számára, hogy személyesen találkozzanak Vele az igében és a szentségekben. Ezt soha nem szabad elfelejteni. De

itt nem szabad leragadni sem. Mert Krisztus többet vár tőlünk. És a világ is többet vár.

Tanítvánnyá, amit a mai evangéliumban **sónak** nevez, csak akkor válunk teljesen és meggyőző módon, amikor a világ nem csak meghallja, hogy milyen szépen tudjuk előadni a hegyi beszéd útmutatásait, de amikor azt is meglátja, és valóságosan meggyőződik arról, hogy nálunk a szavakat tettek követik. Te, Krisztus tanítványa, amikor sóként létezel, válj teljesebben és intenzívebben sóvá.

Érthető: van, akinek jobban sikerül, van, akinek rosszabbul. De mindenkinek igyekeznie kell - Jézus Krisztus egész Egyházának, és az Egyház egyes tanítványainak is. Mert amíg saját életünk által nem mutatjuk meg, mit képes tenni az emberrel Krisztus és az Ő evangéliuma, addig a vallásban rejlő erőkről szóló tanításunk nem győz meg és nem ragad el másokat. Az emberek nem találják meg az Istenhez vezető utat és nem kezdik el imádni Őt. A világ megemészthetetlen marad, melyet a romlás fenyeget és mely egyre nagyobb sötétségbe hanyatlik.

Drága testvéreim a Krisztusban. Budapesten azt mondták nekünk, hogy mi vagyunk a „**föld sója**”. Nézzük meg – csak úgy, saját magunkban – vannak-e olyanok, akiket az életben megmentettem a romlástól? Akiknek segítettem, hogy jobbá váljanak? Aki nekem köszönhetően újra megtalálta az élet ízét és a hit boldogságát? Kinek a szemében gyúlt új fény, miután találkozott az én hitemmel és az én kereszténységemmel?

Ha eddig egyáltalán nem volt és ma sincs olyan, akit lelkiileg megajándékoztam, van ok a szomorúságra és félelemre. Az ízét vesztett sót kidobják és lábbal taposnak rajta.

Mi marad? Kedvtelenül vállat vonni? Ami marad, az a megtérés!

Jézus szavai: „**Ti vagytok a föld sója**” – azokhoz szólnak, akik másokért élnek. Annak a határozott, értékesebb kisebbségnek szólnak, melynek a többségre kell hatnia. Ilyen jelentéktelen kisebbséget, kis csoport embert alkottak Jézus tanítványai. Hatással voltak az akkori világra. Ezt várja tőlünk is Jézus, a budapesti keresztény találkozón is, és akkor is, miután hazamentünk. Ha „**ízét vesztett sóvá**” válunk, akkor mivel sózza meg az Úr a földet? A föld legtávolabbi régióira gondolva, ne

feledkezzünk meg a legközelebbi környezetünkről sem. A mi legközelebbi környezetünkben derül ki, hogy rendelkezünk-e a megfelelő „ízzel”.

Ámen

Budapest, 10.07.2016 r.

1183 Budapest, Kossuth tér 3. Telefon +3612906408; +36208242410

E-mail: gabor.gyori@lutheran.hu

"Wy jesteście solą ziemi... „, Mt 5, 13

Bardzo serdecznie dziękuje ks. Gaborowi Györi oraz tutejszej Parafii za zaproszenie tak dużej ilości gości na to nabożeństwo. Dla Parafii Wang jest to spotkanie szczególnie ważne, ponieważ jest to nasza parafia partnerska, z którą od ponad 20 lat utrzymujemy bliskie kontakty. Jesteśmy bardzo dumni, że ołtarz w Waszym kościele wykonał nasz parafianin Ryszard Zając, który też wszystkich serdecznie pozdrawia.

Bardzo serdecznie dziękujemy za Waszą gościnność.

Tematem Spotkania Chrześcijan w Budapeszcie są słowa znajdujące się zaraz po ośmiu błogosławieństwach, otwierających kazanie Jezusa na górze: **"Wy jesteście solą ziemi... (Mt 5, 13).**

Dlaczego Jezus ich użył? Sól poprawia jakość potraw, nadaje im smak. W starożytności, a jeszcze i dziś, w prymitywnych warunkach życia posługują się nią ludzie także dla uchronienia produktów spożywczych przed zepsuciem; zasolone, trzymają się dłużej.

Czym sól dla potraw, tym mają być uczniowie Chrystusa dla świata. Powiedziano w tym zdaniu niestychanie dużo. Zaczniemy od tego, czego się zwykle nie zauważa w Jezusowych porównaniach. Chodzi o Jego własne spojrzenie na świat i ocenę tego świata. Potrawa bez soli nie ma smaku, ale pozostaje nadal potrawą - nie trucizną. Być może szybko się zepsuje, ale przecież tu i teraz ma swoją, nieraz dużą wartość. Nazywając swoich uczniów **"solą dla ziemi"**, Jezus nie tylko nie bagatelizuje świata, ani go nie przekreśla. Wręcz przeciwnie. Widzi w nim dobro, które należy chronić i ratować, dobro tak dla człowieka

niezbędne, jak pokarm. Jeżeli posyła do świata własnych uczniów, to nie po to, by go bojkutowali lub z nim walczyli, ale by uczynili go "strawniejszym" i "smaczniejszym", niż był dotąd, a zarazem chronili przed zepsuciem to, co w strukturze świata jest z natury dobre i dla człowieka pożyteczne.

Wróćmy do porównania. "**Wy jesteście solą ziemi**" (Mt 5, 13). Kościół nie istnieje sam dla siebie. Nie powinien ograniczać się do troski o własną doskonałość, czystość dogmatyczną, splendor, stabilizację, operatywność władzy czy coś podobnego. Zamiast budować mur oddzielający od świata, on musi do niego iść. Jak Jezus był i jest zawsze cały dla nas, tak i my, Jego uczniowie, ukierunkowani jesteśmy na drugich. Soli nie trzyma się w solniczce wyłącznie na ozdobę. Nie kolekcjonuje się jej, jak drogie kamienie czy stare monety. Sól ma inne przeznaczenie. Dopiero dodana do potraw ukazuje ona swoją naturę i swoją wartość. Jeżeli uczeń Chrystusa i społeczność tych uczniów, czyli Kościół, są "**solą ziemi**", to nie wolno im tego, czym są, kryć zazdrośnie dla siebie. Mają z tym iść do świata. Mają to światu ukazać i dać. Po to są!

Przekażcie to wszystko dalej! -mówi Nauczyciel. Kościół jest z natury swojej misyjny, czyli posłany, czyli zapraszający, czyli zainteresowany, owszem, zatroskany o dobro świata. I taki musi pozostać. Sól, która siebie daje potrawie.

Jak daleko winno iść to przekazanie siebie, Kościoła - światu? Do jakiego stopnia wolno uczniowi Chrystusa wydać siebie innym? Niektórzy odpowiadają: do końca! Sól rozpuszcza się w potrawach i przestaje być widzialna. Jej obecność tam zdradza tylko działanie. Podobnie Kościół. Jeżeli chce pozostać wierny myśli Chrystusa, powinien tak bez reszty dać się światu, tak się w nim rozpuścić, że z jego widzialnych struktur i form nie pozostanie nic.

Czy jednak Chrystus w ten sposób programował swój Kościół? Nazywając uczniów "solą", Jezus uwrażliwiał ich na to, by wartości, którymi z Jego łaski są bogaci, nieśli drugim. To nie wymaga od Kościoła rozpuścięcia się bez reszty w świecie.

Żądania Jezusa, postawione uczniom, a w ich osobach i całemu Kościołowi Chrześcijańskiemu nie straciły przez wieki ani swojej wiążącej mocy, ani aktualności. Szczególną jednak wymowę otrzymują one właśnie dziś i teraz. W naszych czasach.

Nasze czasy nie żądają już od Kościoła - jak to było kiedyś - by organizował społeczeństwo, pokazywał, jak się rządzi, uczył uprawy roli, budował i dziełami sztuki zdobił wybudowane, opiekował się ludzką nędzą i kształcił chętnych wiedzy analfabetów. Zrobią to dzisiaj bez nas inni. Na pewno nie gorzej. Natomiast czasy, w których żyjemy, potrzebują nas - i to nagląco jako "**soli ziemi**".

Dla wielu współczesnych ludzi świat i życie przestały być "*smaczne*", a nawet w ogóle "*strawne*". Znudzeni, zniechęceni, pogniwani na otoczenie i na siebie uciekają w namiastki. Szukają zapomnienia w niekończących się podróżach, oszałamiają się sportem, seksem, narkotykami, protestują modą, zachowaniem się, agresją. W miejsce życia wybierają samobójstwo. Jakże pożyteczna dla takiego świata mogłaby się okazać umiejętnie podana szczypta ewangelicznej soli?

No dobrze - powie ktoś - ale czy współczesny Kościół i należący do niego chrześcijanie mogą sobie jeszcze pochlebiać, że naprawdę są "**solą**"? Tyle wśród nas zła. Tyle grzechów. Tak mało troski o drugich. Tak mało miłości. Kto z nas praktykuje na co dzień wysokie wskazania kazania na górze? W którym życiu

dochodzi jeszcze do głosu radykalizm i entuzjazm tamtych pierwszych? Może nasza "**sól**" już zwietrzała?

Sądzę, że uczniowie, do których Jezus powiedział kiedyś: "**Wy jesteście solą ziemi...**", niewiele byli od nas lepsi. Stali przecież dopiero na początku swojej drogi nawrócenia i wierności. Nie sprawdzili jeszcze ani własnej wiary, ani miłości. A zwróćmy uwagę, w jaki sposób Jezus się do nich zwraca. Nie mówi: "**Macie się stać solą. Musicie usilnie do tego dążyć**". Mówi: "**wy jesteście solą**"! Już dziś. Już teraz. Pomimo waszej słabości, pomimo waszego niedbalstwa i tchórzostwa. A jesteście tym wszystkim, dlatego, ponieważ jesteście Moimi. Macie Moje słowo. Macie przykład Mojego życia. Macie Mnie, obecnego ciągle wśród was. Mówcie o tym! Ukazujcie to! Idźcie z tym na cały świat i do wszystkich ludów! (por. *Mt 28, 19*).

Kościół już samym swoim istnieniem, samym głoszeniem nauki Chrystusa, samym umożliwianiem ludziom osobistego spotkania z Nim w słowie i sakramencie jest solą. Nie trzeba o tym nigdy zapominać. Ale nie wolno również nigdy na tym tylko poprzestać. Bo i Chrystus żąda od nas więcej. I świat na więcej czeka.

Uczniami, nazwanymi w dzisiejszej ewangelii **solą** staniemy się w pełni i w sposób przekonywający dopiero wtedy, gdy świat nie tylko usłyszy, jak to pięknie potrafimy wyklądać żądania kazania na górze, ale gdy także zobaczy i jakby namacalnie przekona się, że za słowami idą u nas czyny. Ty więc, który już jako uczeń Jezusa jesteś solą, bądź tą solą pełniej i intensywniej.

Rzecz zrozumiała: jednemu uda się to lepiej, drugiemu gorzej. Ale starań dołożyć musi każdy, zarówno cały Kościół Jezusa Chrystusa, jak i poszczególni uczniowie w tym Kościele. Dopóki bowiem własnym życiem nie pokażemy, co Chrystus i Jego ewangelia zdolne są zrobić z człowieka, dopóty i nasza nauka o siłach tkwiących w religii nie przekona i nie porwie. Ludzie nie odnajdą drogi do Boga i nie zaczną Go wielbić. Świat pozostanie niestrawny, zagrożony zepsuciem i staczający się w coraz większą ciemność.

Droga sestro i bracie w Chrystusie. W Budapeszcie powiedziano nam, że jesteśmy "**solą ziemi**". Sprawdźmy - ot tak, na własny użytek - czy są tacy, których w życiu ocaliłem od zepsucia? Którym pomogłem być lepszym? Kto dzięki mnie odnalazł na nowo smak życia i szczęście wiary? Czyje oczy

zapłonęły nowym blaskiem przy spotkaniu z moją wiarą i moim chrześcijaństwem?

Jeżeli takich, duchowo przeze mnie obdarowanych w ogóle dotąd nie było, a i dziś nie ma, jest powód do smutku i trwogi. Zwietrzałą sól wyrzuca się i ludzie depcą po niej nogami.

Cóż pozostaje? W zniechęceniu opuścić ręce? Pozostaje nawrócenie!

Słowa Jezusa: „**Wy jesteście solą ziemi**” — skierowane są do tych, którzy żyją dla drugich. Przeznaczone są dla zdecydowanej, wartościowszej mniejszości, która ma oddziaływać na większość. Taką znikomą mniejszością, garstką byli uczniowie Pana Jezusa. Wywarli oni wpływ na ówczesny świat. Tego oczekuje także od nas Pan Jezus w czasie spotkania chrześcijan w Budapeszcie i po powrocie do domu. Jeżeli będziemy „**zwietrzałą solą**”, to czym Pan nasoli ziemię? Myśląc o najdalszych regionach świata, nie zapomnijmy o najbliższym otoczeniu. W naszym najbliższym otoczeniu musi się okazać, czy mamy właściwy „smak”.

Amen